

láska není nikdy přemočará

Poslední dny Archieho Maxwella

ANNABEL PITCHEROVÁ

od autorky knihy Kečupová mračna

POSLEDNÍ DNY
ARCHIEHO
MAXWELLA

A graphic of vertical black lines of varying lengths, resembling rain, falling from the top of the page.

POSLEDNÍ DNY
ARCHIEHO
MAXWELLA

ANNABEL PITCHEROVÁ

#BSKLAB
YOUNG AND NEW ADULT

Text © Annabel Pitcher 2017
Translation © Anežka Mann 2022
Czech edition © Nakladatelství Slovart 2022
First published in Great Britain in 2017 by Barrington Stoke Ltd

Žádná část této publikace nesmí být reprodukována, uložena ve vyhledávacím systému či šířena jiným způsobem – elektronicky, mechanicky, kopírováním, nahráváním či jinak – bez předchozího písemného svolení majitelů autorských práv.

Poslední dny Archieho Maxwella

Z anglického originálu *The Last Days of Archie Maxwell*

přeložila Anežka Mann

Redigovala Iveta Poláčková

Korektury Jana Kunová

Editorka Kateřina Eliášová

Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o., v edici #BOOKLAB v roce 2022

Vydání první

Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín

ISBN 978-80-276-0392-3

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.cz

Cena uvedená na obálce je nezávazným
doporučením pro konečné prodejce

Mým synům, Isaakovi a Sebastianovi

I

„Takže na tomhle jsme se nakonec dohodli. Bude to tak nejlepší,“ řekl táta potom, co nepřetržitě mluvil dvě minuty, nebo deset, Archie si nebyl přesně jistý, jak dlouho. Čas se buď zastavil, nebo uháněl mílovými kroky, nebo obojí zároveň. To sice nebylo možné, ale všechno, co táta říkal, by se ten den ráno taky zdálo být nemožné, a přitom tu teď všichni seděli nad máminou kuřecí polévkou a bavili se o rozvodu.

Ne, že by se do té polévky někdo pustil. Na kuchyňském stole chladlo pět talířů. Pes Huxley zavěštil ve vzduchu vůni kuřete a tiše zakňučel. Byl to projev naprostého zoufalství. Archie ho ucítil hluboko v kostech.

Zabořil bosá chodidla do Huxleyho husté srsti a koutkem oka pohlédl na Maisy. Její tvář byla nečitelná. Pod vrstvami hnědého čehosi, co si napatlala na pupínky, se mohlo odehrávat cokoli. Falešné obočí, které si namalovala někde v půlce čela, jí dodávalo překvapený výraz, jako by ji to, co se právě odehrávalo, šokovalo stejně jako Archieho, ale ten si tím nemohl být jistý. Její pravé obočí možná vypadalo mnohem méně překvapeně.

Amy se tvářila přesně naopak, v obličejí měla vepsané zoufalství a beznaděj. Normálně by se Archie svých sester nedotknul, pokud by se tomu mohl jen trochu vyhnout, ale dnes soucitně stiskl Amyino buclaté koleno. Amy se zatvářila překvapeně a potom oběma rukama popadla jeho dlaň a už ji nepustila.

Táta si odkašlal.

„Chci tím říct – takhle jsem se rozhodl *já*. Je to moje vina, hlavně protože... No, k tomu se dostaneme.“ Táta polkl. „Nejdůležitější je, že to takhle bude nejlepší pro mámu. Tohle není její vina. Chápete mě? Veškerou odpovědnost беру na sebe.“

Táta zněl úplně jinak než normálně. A taky vypadal úplně jinak. Kterýkoli jiný pátek by se převlékl z pracovního oblečení, jakmile překročil práh, ale dneska ho čekala práce i doma a on to dával jasně najevo tím, že na sobě ještě pořád měl svůj oblek. Jeho kabát působil zlověstně, jak tak visel na opěradle židle místo na věšáku pod schody. Jeho klíče odpočívaly vedle talíře jako stříbrný pavouk. Číhající. Připravený vystartovat do noci. Archie jedním lokem vypil sklenici vody a představil si, jak jí toho pavouka přiklopí, aby neutekl.

„Ne, Time,“ řekla máma. „Tohle není ničí vina. Ne doopravdy.“ Byla to její první slova od chvíle, kdy jim táta oznámil tu strašlivou novinu, a zněla mnohem klidněji, než Archie čekal. Zdvihla se v něm vlna podráždění. Jak

to, že máma nebrečí? Nebo koneckonců ani táta? Tohle byl přece stav nejvyšší nouze, ne? Katastrofa? Všichni by měli být bez sebe, vyvádět jako pominutí.

Ale táta se usmál. „Díky, Jo. Fakticky. Moc si vážím toho, že to říkáš, obzvlášť před dětma.“

„No,“ odpověděla máma. „Nemá smysl si tu na nic hrát, nemám pravdu? Asi to tak bylo psáno už dávno.“

Archieho napadlo, jestli se náhodou nemohla splést. Jestli tam spíš nestálo něco o *lásce a navždycky a zůstaneme spolu pro blaho svých dětí*.

Takhle si totiž Archie připadal – jako malé, ustrašené dítě. Najednou byl vděčný za Amyinu ruku ve své.

„Je to smutné,“ řekla máma. „Ale tak to prostě je.“

Zhluboka vzdychla a potom se rozhostilo ticho, které narušoval jenom Huxley, který tiše kňučel, zatímco polévka dál chladla. Předchozího dne začal zimní čas, a tak jim teď kuchyň připadala na večeri až příliš temná. Mámína a tátova slova visela ve tmě. Mámína a tátova slova *byla* tma.

Bylo to nesnesitelné. Archie se zvedl od stolu.

„Všechno v pohodě, zlato?“ zeptala se máma.

Venku za oknem projel kolem spodní části zahrady vlak, chabě osvětlené vagony se míhaly nad živým plotem. V jednu chvíli byl vlak tady, a pak hned pryč, a Archie si přál, aby do něj mohl naskočit a zmizet spolu s ním.

„Opravdu ti nic není, broučku?“ zeptala se znovu máma.

Archie cvakl vypínačem a znovu se posadil. Kuchyň zalilo jasné světlo, ale to nestačilo. Potřeboval ještě svíčky a světýlka na vánoční stromek, co byla na půdě, a z garáže tátovu baterku z krabice s věcmi na kempování. Loni jeli pod stan do Jezerní oblasti, jenom on a táta, vylezli na horu a potom si na břehu řeky postavili stan pro dva. Široko daleko nebyla živá duše, jako by na světě zůstali docela sami. Hráli donekonečna karty a svítili si na to čelovkou. Chodili čurat za kus skály.

„Sakra! Sakra... Já snad zmrznu!“ křičel táta, když čural, a Archie málem umřel smíchy.

„Já taky!“ řekl a potom po krátké odmlce dodal. „Sakra!“

Čekal, až dostane vynadáno, ale to se nestalo. Táta si prostě zapnul poklopec a potom otevřel batoh a vytáhl z něj konzervu fazolí. Ohřáli si je na plynovém vařiči a jedli je tak, že si do nich namáčeli kusy chleba, protože s sebou neměli lžíce, a pak stáli na kamenech uprostřed řeky a vyli na měsíc jako dva vlci. Archie si nikdy předtím nepřipadal tak silný, mocný a divoký. Vlasy mu cuchal ledový vítr.

Měl sto chutí chytit ten měsíc do lasa a stáhnout ho ze vzpomínek do téhle kuchyně, aby mu pomohl rozptýlit temnotu.

„Bude to tak nejlepší,“ řekl táta, už podruhé za večer.

Jiskra vzteku se v Archiem rozhořela ve skutečné peklo. Rozpálila ho doruda. Vymanil se z Amyina sevření a přitiskl dlaně na chladnou desku stolu. Zacukalo mu v pažích, když si představoval, jak ho převrhne, rozbije všechny talíře a máminu polévku rozlije po podlaze.

Začal se povzbuzovat, aby to opravdu zkusil, pomalu počítal a v prstech mu tepala zoufalá touha udělat něco – cokoli –, jen aby táta konečně sklapl. *Jedna... dvě... tři...*

„Lidi se rozcházejí v jednom kuse,“ řekl táta.

Čtyři... pět...

„Ne nutně z tohohle konkrétního důvodu, časem se k němu dostaneme... časem se k němu *dostanu*. Už brzy.“

Šest... sedm...

„Ale je to přece normální, ne?“ pokračoval táta. „Rozchody?“

Osm... devět...

Máma začala až příliš horlivě příkyvovat. „Když se to vezme kolem a kolem, je to vlastně až zoufale předvídatelné.“

DESET.

Archie nařídil svým rukám, aby se pohnuly, ale nic se nestalo. V žaludku mu neslyšně vybuchla sopka.

„Chápu, že je toho na vás teď hodně,“ řekla máma, „ale opravdu je to takhle nejlepší.“ Usmála se na Archieho a jeho sestry. Její vřelý pokus narazil na ledový chlad. Oči se jí zalily slzami, a Archieho napadlo, jak dlouho je asi musela přemáhat. „Hele. Já to chápu, jasný? Víím, že se zlobíte a je vám z toho smutno. Mně taky. Váš táta a já... Oba máme vztek. Trápí nás, že vám to musíme říct. Není to pro nás snadné. Ani omylem. Ale prostě... s některými věcmi nic nenaděláme, jasné? Bez ohledu na to, jak strašně moc si přejeme, aby to bylo jinak.“

Táta se předklonil tak hluboko, že si div nevymáchal konec kravaty ve studené polévce. „Dlouho jsem si přál být jiný. Věřte mi. V podstatě každý den svého dospělého života.“

Máma se dotkla tátovy ruky. „Ach, Time.“

Archie se zamračil. Nedávalo to smysl. Když se rozváděli Leonovi rodiče, jeho máma házela věcmi o stěnu a táta rozstříhal její oblíbené šaty kuchyňskými nůžkami. Ale Archieho rodiče tu seděli u jednoho stolu nad domácí večeří a navzájem si tiskli dlaně.

„Důležité je, že jsme pořád dobří přátelé,“ řekla máma. „Vždycky jsme byli dobří přátelé.“ Z nějakého důvodu nad tím potřásla hlavou. „A v tom je asi ten problém. Vždycky jsme byli jenom –“

„Já bych toho pro dnešek nechal,“ přerušil ji táta. „Není kam spěchat.“

Máma přikývla. Vyměnili si mezi sebou nějakou tichou zprávu, přímo Archiemu pod nosem, a on přitom netušil, co by to mohlo být.

„Hlavně, prosím vás, pochopte, že vás milujeme,“ řekl táta. „Strašně moc. A to se nezmění, bez ohledu na to, kde budu bydlet.“

„Kam půjdeš, tati?“ zeptala se Amy tenkým hláskem. Ruce položené v klíně měla sevřené v pěst.

„K jednomu kamarádovi,“ odpověděl táta trochu moc rychle. Poškrábal se na skrání. „Do Kirkburtonu. Není to daleko.“

„Tenhle tvůj kamarád,“ řekla Maisy a její tón jako by naznačoval něco, čemu Archie nerozuměl. „Jak se jmenuje?“

Nastala nesmyslně dlouhá odmlka. „Malcolm.“

Táta se zahleděl na Maisy a ta mu upřený pohled oplácela. Archie se v duchu vypařil oknem a vznášel se ve tmě za sklem.

„To je blbost,“ řekla Maisy. „Blbost!“ Vstala tak prudce, že převrhla židli a ta s rachotem dopadla na podlahu. „Malcolm? Vážně? To má být nějaký podělanej fór?“

„Mluv slušně, Maisy!“ napomenula ji máma. Zakryla Amy uši, ale Amy se jí vykroutila.

„Už mi není šest!“

„Ne, je ti sedm. Jsi moc malá na –“

„Podělanej není žádný posraný sprostý slovo,“ odsekla Maisy a vztekle se vyřítla z kuchyně.

„Okamžitě se vrať!“ zakřičela za ní máma, než práskly dveře, a Amy se dala do pláče. „Podívej! Rozplakala jsi svou sestru!“

„Mě nerozplakala *Maisy*,“ vykvikla Amy. „Ale vy!“ A potom taky utekla.

Archie zůstal sedět u stolu. Vypadalo to, že máma zadržuje dech. Archie chtěl křičet, kopnout do svojí židle, rozrazit zadní vchod a vyřítit se do noci, ale máminy modré oči byly studánky plné smutku a táta ho poplácával po zádech.

„Ženský, co?“ řekl táta.

„S klukama je to mnohem jednodušší než s holka-
ma. Vždyť to v jednom kuse opakuju.“ Máma se natáhla přes stůl a dotkla se bílé jizvy, která se táhla po Archieho tváři. „Až na všechny ty hloupé šrámy a modřiny. Ale i za ty bych občas dala nevím co.“ Sevřela Archieho ruku ve své a hladila ho palcem po kloubech. „Jsi hodnej kluk, Archie. Vždycky jsi byl. Bude to dobrý. Slibuju.“

Archie jí chtěl uvěřit. Toužil, aby v hrudi ucítil zá-
chvěv naděje, ale jeho srdce ztratilo křídla. Čas se teď zpomaloval, o tom nebylo pochyb. Sopka přestala bě-
s-
nit. Zůstal jen popel. Kouř. Tma.

„Dojez večeri, zlato,“ řekla máma.

Archie jí poslechl.